

danske militære styrkers tilstedeværelse i Irak i det 21. århundrede. Jeg er også overrasket over, at man fortsat kalder det for et dansk bidrag til en multinational sikringsstyrke i Irak, for det mener jeg er en meget pæn omskrivning af virkeligheden.

Jeg er til stadighed meget harmfuld over, at et samfund, som kalder sig demokratisk, kan beslutte at gå i krig på et spinkelt flertal i Folketinget og på et direkte forkert grundlag og dermed drage mennesker, der er imod krigen, med i det inferno af drab på civile, væbnet magtkamp, skabelse af nye fjender, økonomisk udbytning og menneskelig fornedrelse og afmagt, som altid er følger af en krig. Det er jo selve krigens væsen.

Kl. 14.45

I den nordatlantiske gruppe er vi klart imod Irakkrigen og også imod en fortsat besættelse af Irak. Både det færøske parlament, Lagtinget, og det grønlandske parlament, Landstinget, stemte imod Irakkrigen, før den startede, men på trods heraf er vi draget med ind i krigen, fordi vi jo ikke endnu har den fulde demokratiske ret til også at bestemme vores egen udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Argumenterne i de to parlamenter var klare: En krig mod Irak ville være at straffe civilbefolkningen for en diktators ugerninger; den ville splitte hele det internationale samfund; den ville skabe et ragnarok og føde terrorister i hver en kælder, hvor der ikke før havde været terrorister, og i hele regionen ville den skabe nye fjendebilleder og nye blodige kulturelle, religiøse og økonomiske konflikter, som også ville påvirke hele den globale stabilitet.

I dag ved vi, at alle disse argumenter og advarsler var rigtige. Danmark har ved at følge den amerikanske enegang som en anden dr. Frankenstein været med til at skabe sit eget monster, som man nu skal bruge dage og uger og midler til at bekæmpe. Man gør sig til talsmand for, at nu er alle de, der var imod krigen, ikke med på at bekæmpe det monster, man selv har skabt, og det synes jeg er en meget irriterende argumentation. Det er næsten den samme argumentation, som vi hører fra George Bush: Hvis I ikke er med os, er I imod os, og de, der ikke støtter krigen, støtter Saddam Hussein. Jeg synes, det er et argument, man helt burde udelade i denne debat.

Jeg har svært ved at forstå, hvorfor man ikke fra dansk side erklærer, at krigen var en fejl, og erklærer, at man ikke vil være med til at besætte

Irak i koalitionen af såkaldt villige. Derudfra kunne man fra dansk side selvfølgelig tilbyde al den hjælp af civil, humanitær, økonomisk og social karakter, som er nødvendig for at prøve at komme ud af moradset i Irak.

Men det, der undrer mig allermost, er altså det demokratiske problem, at man både anno 2003 og i dag, anno 2006, kan godtage, at Danmark går i krig på et så spinkelt grundlag. I et retssamfund rejses der sigtelse for selv en lille forseelse, og der kræves undersøgelser og beviser og domstole, men her kan man gå ind i en krig, som man ved vil koste titusindvis, måske hundredtusindvis af menneskeliv, på et direkte forkert grundlag og med et meget spinkelt flertal i ryggen, og det spørgsmål synes jeg det danske Folketing og det danske folkestyre burde tage op. Det kan ikke være rigtigt, at hverken en krig eller en fortsættelse af besættelsen af Irak skal bygges på et så spinkelt demokratisk grundlag. Der burde være en mindretalsbeskyttelse eller noget andet, så en så fatal fejl ikke gentages.

Argumenterne her i dag er vel egentlig gået på, at på den ene side bruger flertallet jungleloven og den stærkes ret – den stærke har altid ret – mens mindretallet på den anden side prøver at argumentere ud fra saglige, demokratiske og humanitære synspunkter, og det er jo en debat, der ikke fører nogen vegne. Hvis man går ind for den stærkes ret, hvis man går ind for jungleloven, er en egentlig debat i Folketinget vel ikke mulig, for så taler man ud fra helt forskellige grundlag, og så kommer man ikke videre i denne sag.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for en omhyggelig debat, men før jeg kommer med de afrundende bemærkninger, vil jeg godt anfægte hr. Hoydal, der fortæller, at Folketinget sagde ja på et forkert grundlag, for det er jo simpelt hen ikke sandt.

Hvis hr. Hoydal havde ulejliget sig med at se beslutningsforslaget, havde han kunnet se, at det er det manglende samarbejde med FN, som anføres i de 13 punkter, der er begrundelsen for, at der blev sagt ja i marts 2003. Der er endnu ikke nogen, der har påstået, at Irak op til marts 2003 samarbejdede med FN på et tilfredsstillende grundlag, så det er simpelt hen ikke rigtigt. Men i øvrigt er det jo ikke emnet i dag. Emnet i dag er, om vi vil imødekomme FN's opfordring til at være med til at stabilisere og sikre Irak i 2006, og jeg er meget glad for, at et meget bredt